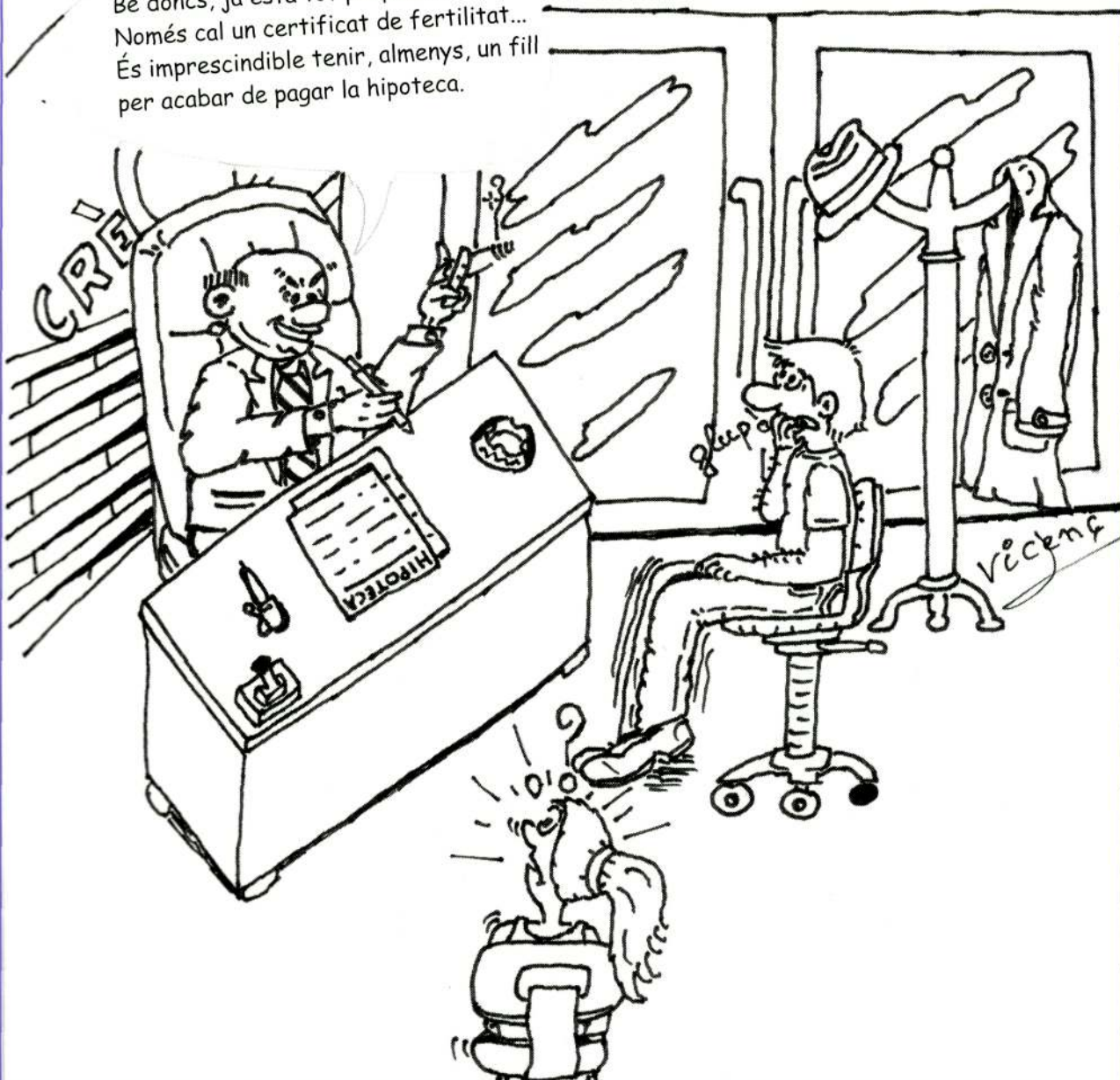

* "la Faixa" L'APRETEM?

Bé doncs, ja està tot preparat.
Només cal un certificat de fertilitat...
És imprescindible tenir, almenys, un fill
per acabar de pagar la hipoteca.

Parlem amb Víctor Pérez Pallarés

Neixes a Lleida l'any 1933, el 1947 ets dels alumnes que inicien l'escola de Belles Arts de Lleida i ja en aquest primer any t'atorgaren la medalla d'or de dibuix. En el 1951 et trasllades a estudiar a Barcelona i vas rebre també el més alt guardó en l'assignatura de dibuix. En el 1957 se't concedeix una beca per anar a estudiar a París, on en 1958 el govern francès et concedeix el Premi Watteau de gravat. Guanyes dues vegades el premi Morera (1963 i 1973). Tens una molt bona valoració per part de la crítica de Madrid en la teva estada en la galeria Prado de la capital.

Et dediques durant més de vint anys a la docència i també cal destacar la teva important obra com a muralista. Exposes a Lleida, Barcelona, Madrid, València, Buenos Aires, Florència, Lausana, Lisboa i Sao Paulo.

El seny i la rauxa són dos trets definidors de la personalitat de V P Pallarés, tal com diu d'ell Juan Portolés: "és a més d'expressivista, un artista auster, verídic, autèntic. Una altra vegada l'accident i el raciocini. Cor i cervell, les dues millors conjuncions de l'art"

- Què ens pots dir d'artistes com Hayter, Goetz, dels que vas tenir el privilegi de ser deixeble i col·laborador en el taller de Friedlaender a París?

Hayter era un superman. Friedlaender havia estat tancat en un camp de concentració: era jueu. Quan va sortir era un ocell lliure, ens deixava fer el que volíem. Quan no li semblava bé el que fèiem ens deia: "això llença-ho". Treballàvem en una impremta a París que es deia Dejourer. Al pis de dalt treballava Clavé i de vegades pujava a veure'l. En aquest taller en què fèiem classe dos dies per setmana hi dinàvem i tot. Sortia un a comprar i sobre les mateixes taules dinàvem. Érem setze, tots de diferent nacionalitat, era molt enriquidor.

- És el París de 1957 que et motiva el pas del figuratiu a l'abstracció?

Doncs si, jo quan vaig arribar a França ja marxava de la història figurativa: escriure i narrar una cosa és fàcil, però tornar a explicar la mateixa cosa d'una altra manera diferent costa més. Vaig tenir la sort de veure molta obra important: Picasso, Kandinsky, Mondrian, i tot això et va canviar i acabes tenint l'anima d'una manera diferent, i ja et queda per sempre. Jo portava una marxa impressionant, i molts companys em seguien. Feia els dibuixos, apunts: sobre paper de diari quan ho veien es sorprenien.

- Es pot citar algun artista que hagi tingut una forta influència en la teva obra?

Doncs mira, jo et diria que les persones que més han influït em mi, sobretot en la manera de fer, són en Jonny Friedlaender, en Clavé, tothom tenim un pare físic i també tenim un pare espiritual, que són aquests artistes que a l'hora de pintar et criden més l'atenció. En Friedlaender, en gravat, a mi em va marcar del tot. En Clavé a tots: a mi, a en Coma Estadella, a molts pintors; tenia una manera de pintar diferent, menys rellepada. Molts pintors t'agraden moltíssim per la manera de fabricar-te tu, de construir-te tu la teva història, la intel·ligència de pintar. En Greco, en Velázquez, i resulta que trobes la mateixa història en aquests que en els moderns. Jo m'agafó les *Menines* de Velázquez i el *Gernica* i hi trobo les mateixes històries.

- Què ens diries que és el que més ens costa de percebre en la teva obra i el que més ens transmet?

Em sembla que la meua obra és molt senzilla, s'entén de seguida, és molt fàcil d'entendre fins i tot quan faig coses abstractes del tot. Vull

transmetre un sentiment, una manera de fer, una manera de ser, que sigui jo, que em recordin com el Víctor que va ser pintor.

Abstracció total sols n'he tingut en una època quan vàrem fundar el grup Cogul, en què vaig fer, un tipus de pintura informalista, però sempre la meua pintura ha tingut una referència d'una realitat, jo no diria figurativa, d'una realitat de coses. Et puc dir la mateixa història del Tapies. Per a mi el Tapies es un geni, a sabut trobar la idea de l'art amb una cosa de tipus informalista, abstracta; les obres del Tapies sempre tenen una entrada dintre d'una cosa realista: un llit, un vestit, una corda, sempre hi ja alguna cosa que fa referència a la nostra realitat de la vida que tenim al voltant, i jo sempre tinc una relació amb totes les coses. Faré una cara i faré unes ratlles, o hi faré una rodona, o la deixaré en blanc; el que no m'interessa és retratar-te. Si em dius: "fes-me un retrat", et diré: "deixa'm la càmera". Picasso va fer un retrat de Gertrudis Stein i quan li va ensenyar ella va dir: "no m'hi semblo". Ell li va contestar: "ja t'hi semblaràs, i s'hi va acabar semblant. Això m'ho diu sempre la Solsona; em va encarregar una cosa d'ella li vaig fer un dibuix, un de molt bonic, i quan el va veure es va quedar una mica així, però després sempre em diu: "és que sóc clavada", perquè passa una cosa: jo et veig d'una manera i tu d'una altra; jo parlo d'una manera i tu em sents la veu d'una altra; em miro al mirall, però com que estic a l'inrevés...

- Diu Camps i Miró que dintre del grup Cogul eres el més cridaner i explosiu, el que més s'acostava al pop art i que el vostre manifest, a diferència dels altres, té un vessant humà i profundament responsable. En aquest manifest dèieu coses com: "el món per si mateix s'adorm. L'esforç de la joventut i de l'art és mantenir-lo despert". Que en destacaries ara del grup Cogul?

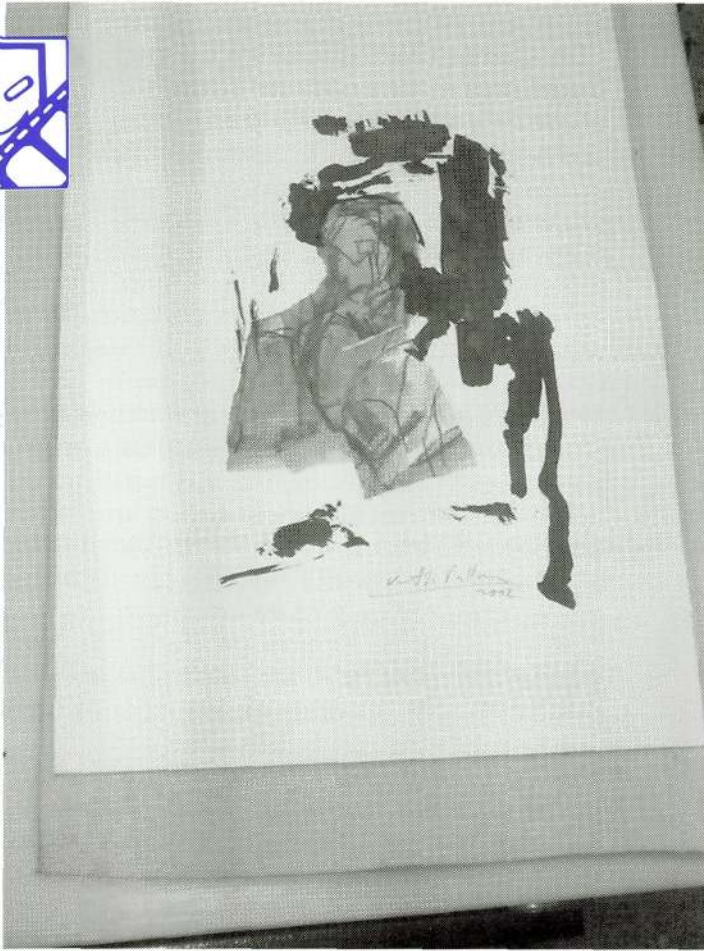

Nosaltres tenim un problema ara amb el grup Cogul. Amb aquesta història de Lleida que han publicat ara, s'hi diu alguna cosa que no és certa. Ens hem reunit diverses vegades i farem una carta, no a l'editor, sinó als que han muntat el "tinglado" d'aquesta història per rectificar alguna cosa. El grup es va formar per una raó molt important: jo tornava de París i tornava d'aquella manera i aquí em vaig trobar amb les postalletes i els quadrats de les monges com ara. Les galeries comercials ni en parlo, és un altre món, però en les galeries aquestes que nosaltres tenim muntades: les públiques, en l'EI encara tenim la sort de tenir l'Anselm Ros, que ho tria molt i fa coses molt boniques, però en les altres fan el quadret fet en el club seixanta. No sé per quina raó els il·lusionen a fer exposició i això és molt dolent perquè malversa el cap de les persones i et pots trobar

7/8

V. Solsona

gent que et diuen això és molt bonic i resulta que és la tonterietta més gran del món: un arbret amb totes les fulletes. En aquell moment passava això, i ens vàrem reunir a Belles Arts tots el socis, i al final vàrem acabar dient: "marxem, fem una altra cosa", i ens vàrem reunir tots: l'Ernesto Ibáñez, l'Albert Vives, l'Albert Coma, l'Àngel Jove, jo, en Minguell i en Trepat que després es va separar i no va voler participar en aquest món no se per què. Després ha treballat moltíssim. Vàrem dir quin camí portem?, i vàrem fer una espècie de manifest i a partir d'aquell moment vam estar fent exposicions. Jo pintava doncs com tots, però jo no era el més revolucionari que el que ho ha estat més sempre és l'Àngel Jové. Però tots teníem un camí: jo feia coses molt boniques, venia d'un món en el qual es treballava l'informalisme i casi no hi havia color als quadres, i clar, això era molt diferent i potser per això Camps em diu això. Vàrem exposar a la Cambra de Comerç a Lleida, Saragossa. En molt llocs vàrem tenir molt èxit.

En el 1985 en Josep Miquel Garcia en va organitzar una d'exposició aquí a Lleida recordant el grup Cogul. El Morera també en va fer una.

- Ens en pots dir alguna cosa del teu concepte de la taca de color?

Per a mi la línia i el color són dos coses

completament diferents.

El que m'agrada molt és la matèria, i el color, ja ho veus, desapareix a vegades, perquè tant me fa. Blanc i negre i color té un significat quan faig coses de tipus simbòlic sí, perquè els colors tenen un significat. Si poso un roig té un significat que no és el mateix que un blau. Això sí que afecta i que hi treballa.

- Se't considera un gran expert en construcció, què recomanaries en aquest apartat bàsic de l'obra?

Amb paraules del senyor Labarta, si un quadre no està construït no cal que el pintis: la gent es mira un *Gernica*; però no hi veu que la construcció que hi ha al darrere és terriblement clàssica, totes les formes totes les línies que hi ha de construcció estan basades en el quadrat, arrel quadrada de u, arrel quadrada de dos, arrel quadrada de tres, i tota la distribució és feta a base de les diagonals. Totes les obres, agafes un Velázquez, les *Menines*, i és construït d'aquesta manera. Agafes qualsevol quadre del Greco, *l'entierro del conde de Orgaz*, i si no hi hagués composició cauria: tot les figures se desmuntarien.

- Què en penses ara de l'expressionisme figuratiu? el trobes encara vigent o per contra sembla que ha quedat endarrerit i actualment la moda és l'abstracció?

El tipus de pintura expressionista no s'ha acabat mai perquè és la teva manera de representar, la teva manera de fer i l'acció aquesta de què parlàvem abans del meu pinzell és la que funciona. L'abstracció total no existeix, en realitat el que passa és que s'està fabricant un tipus d'art que està dintre de tot el món aquest nostre d'ara, de les arts visuals de les nostres càmeres digitals i es treballa moltíssim en aquest camí; és completament diferent és una altra història. De moment, jo tinc càmera, però encara no he treballat fent coses d'aquestes, encara m'agrada més agafar el pinzell, la pintura i pintar. Hi ha coses molt maques. Tenim un artista aquí, a Lleida, el Toni Abad, que és una meravella en aquest camp de l'abstracció, diferent, no sé si se'n pot dir abstracció; és una altra cosa, el Toni és una meravella. I n'hi ha un altre també, el Ripoll; el Josep aquestes coses les domina, s'escapa del pinzell.

- En l'elaboració d'un autoretrat, com podries ser d'objectiu? què destacaries?

És aquella cosa tan senzilla de quatre ratlles